



ΕΤΟΣ Γ'.

Η Φ Η Μ Η Ρ Ι Σ Σ Α Ρ Υ Ρ Ι Κ Η

ΑΡΙΘ. 114

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, δια δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ἀπριλίου 1881.



Ἐν τῶν οἰκτροτέρων συμπτωμάτων τῆς παρούσης κρίσεως, ὡς τὴν ὀνομάζουσιν, εἶναι ἡ συνήθης εἰς τὸν ἔθνικὸν χαρακτήρα προσπάθεια πρὸς ἐξκπᾶτητιν τῶν ἐξω δι' ἐπιδείξεων, πόρρω ἀπεχουσῶν τῆς πραγματικότητος. Μεταξὺ τῶν ψευδεπιδείξεων ἐπενοήθη ἐσχάτως καὶ νέα τοιαύτη ἀνόδυνος καὶ ἀναίμακτος, ἡ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν δημοτικῶν συμβουλιῶν τοῦ κράτους. Ἄλλ' ἡ κκορωνοτέρη νότα εἰς τὴν βυζαντινοκρατορικὴν ταύτην συναυλίαν εἶναι τὰ ἄρθρα τῆς Ὁρας, τὰ ὁποῖα σκοποῦσι ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος τῆς σωτηρίας. Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτος, φίλε Ὁρατζῆ, θὰ ὠργάζετο ἄλλως τὰ πάντα ἐπὶ ὑπόθεσι πολέμου ἀφύκτου, θὰ διεχειρίζετο ἄλλως τὴν θέσιν τοῦ ὑ' ὄλας τὰς ἐπόψεις, θὰ ἔμενον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, envers et contre tous, θ' ἀνέριπτεν ἑτοιμος καὶ ἐγκλίως τὸν κῶδον καὶ θὰ ἔσωζε τὸν Τόπον, ὡς τὸν γράφουσι μὲ γράμμα κερκλατον, ἐφ' ὅσον ἦτο σώσιμος. Ταῦτα ὅμως εἶναι ἔργα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὧν εἰσθε ὑμεῖς ἡ κωμικὴ κερφθία. Τὰ ὑμέτερα ἔργα, ἡγετίσκοι, εἶναι ἔργα τῶν μικρῶν ἀνδρῶν, ἡγουν τοπικαὶ ἐκλογικαὶ ἐπιτυχίαι, ἐνεργεῖσι ἀπρομελέτητοι καὶ ἀσυνάρτητοι διὰ βυζαντινῶν διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων, κολακεῖσι ἢ ἀπειλαὶ καὶ ὑπουλοὶ κατηγορεῖσι κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐπιδείξεις, φλυαφίαι, πόλαι, καὶ ἐν τέλει ἀτελεῦτητα ἄρθρα ἐφημεριδογραφικά, καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν ἔννοιαν. Οἱ ἐξοχοὶ πολιτικοὶ δὲν ἀναγνωρίζονται τοιοῦτοι δι' ὅσα βεβαιῶσιν ὅτι ἠδύνωντο νὰ διακράζωσιν, ἀλλὰ δι' ὅσα διέπραξαν.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Σκαπινικὸν ἀριστούργημα ἡ ἀπὸ 8/20 Ἀπριλίου 1881 δῆθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἰδιαίτερα ἀνταπόκρισις τῆς Ὁρας! Ἐννοήσατε ἐκ τοῦ γρακιυλικοῦ ἐκείνου συρράμματος, ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὀρίων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ὡς εἰργάσθη ὁ Καποδίστριας κατὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὀρίων καὶ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἀκωνθίου ἑλληνικοῦ στέμματος παρὰ τοῦ Λεοπόλδου, προδίδων τὸν Τόπον εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ὡς εἰργάσθη κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγάλειου καὶ ὁ Ὄθων, προδίδων τὸν Τόπον εἰς τὸν Πάπαν Πῖον Θ' καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν! Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον οἱ ξένοι αὐτοὶ ἄρχοντες, οἱ ἡγετίσκοι τοῦ κρατιδίου θὰ τὸ εἶχον φέροι ἤδη μέχρι τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Καυκασίων τοῦλάχιστον, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀντιδράσεως αὐτῶν κατεχώσθησαν ἀνωφελῶς ἀπὸ πεντηκονταετίας ἑκατοστουαίτινες ἑκατομμυρίων καὶ ἐδόθησαν χιλιάδες τινὲς βραχμοὶ χάριν τῶν Θεσσαλικῶν χωρφίων. Ἀλλὰ πάντες ἐνθυμοῦνται ὅσα ἐπανελημμένως οἱ περὶ τὴν Ὁραν εἶπον ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἔθνικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος. Πότε ἐσπουδασιολόγουν; Τότε ἢ τῶρα; Τύπος Βυζαντινῶν Σκαπίνων!

Ἐρμηνεία τοῦ Συντάγματος: «Ὁ στρατιώτης εἶναι πολίτης». Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι ἕκαστος τάγμα, ὡς καὶ ἕκαστος λόχος, καὶ ἕκαστος τοῦ λόχου οὐλαμὸς, καὶ ἕκαστος τῶν συγκροτούντων τὸν οὐλαμὸν ἀνδρῶν, φέρων ὄπλον καὶ σάκκον, δύναται ν' ἀναφωνῆ: Ζήτω ὁ πόλεμος! ἢ Ζήτω ἡ εἰρήνη! Χαῖρε λοιπὸν συνταγματικὴ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς σήμερον κέκτησθε πρότυπον στρατοῦ προτύπου βασιλείου καὶ κατέχεις θέσιν ὁμολογουμένως ἀνωτέρων τῶν εὐδακίμων Πολιτειῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.